

Proč si nezasloužím, aby ke mně Pán přišel? Co znamená „odcházet ze mše ve jménu Páně“? Co dělat nebo jak se modlit po sv. přijímání? Také vám podobné otázky během mše sv. vrtají hlavou? Aby už nemusely, zeptali jsme se na objasnění P. Radka Tichého.

Věřím a přijímám celým srdcem

Proč před svatým přijímáním říkáme slova „Páne, nezaskoužím sí, abys ke mně přišel...“?

Toto zvolání je převzato z Pisma, z odpovědi římského setníka Pánu Ježíši (Mt 8, 8). Když říkáme tato slova před svatým přijímáním, vyjadřujeme jimi, že Pán Ježíš v eucharistii nás naprosto převyšuje: že nejsme dost skvělí ani svatí, abychom jej mohli přijmout (ovšem nepěst s těžkým hřichem, který nám přijímání eucharistie znemožňuje), že nejdem k přijímání jako pro odměnu za dobré chování. Zároveň tímto zvoláním vyjadřujeme, že celým srdcem věříme, že Pán k nám přijít chce a že přichází. A také, že ve svatém přijímání uzdraví naši duši, ve všech oblastech, které mu předkládáme.

Jak je to se způsobem podávání eucharistie? (Proč se někdy podává podobojí, někdy na ruku, někteří lidé poklekají, jiní ne...?)

Podávat Tělo Páně je možné několika způsoby a církev říká, že je to natolik intimní setkání s Pánem, že je na každém člověku, jakým způsobem hostii přijme: zda vestoje nebo vkleče, zda na ruku nebo do úst. Toto si každý může zvolit sám.

Avšak záleží na biskupech té které země, jak se souhlasem papeže způsob přijímání upraví.

Při návštěvě jiné země bychom tedy měli respektovat zvyklosti místní církve (např. v Polsku nebo na Slovensku se podává jen do úst a často i vkleče).

Podávání krve Páně je možné také a přibližuje nás tomu, co Kristus udělal při poslední večeři. Zda se bude podávat také Krev Páně,

záleží

na vhodnosti, kterou posoudí místní kněz. Pokud se podává Tělo Páně namočené do Krve Páně, není možné přijímat na ruku.

Jak prožít okamžik svatého přijímání a chvíle po něm?

Okamžik svatého přijímání je – tak jako celá mše – okamžikem modlitby. Je tedy správné ztišit se a uvědomit si, koho člověk přijal, jak on mne vede ke svému Otci a jak mne proměňuje v lepšího člověka. Je moc dobře, když se v tuto chvíli pořád jen nezpívá a je také prostor na mlčení a tiché usebrání. Ale zpěv dikůčnění po přijímání je také moc dobrý. Jednotou svých hlasů vyjadřujeme, že přijímání jednoho těla eucharistického nás spojuje do jednoho těla – církve.

Jak žít v každodenním životě slova „Jděte ve jménu Páně“?

V latinské mši existuje na výběr více formulí propuštění, například: Jděte a svým životem oslavujte Boha nebo Jděte a zvěstujte evangelium. Česká formule vyjadřuje to podobně: že ze mše neodcházíme sami za sebe, ale jako vyslanci, kteří půjdou domů, do školy či ke kamarádům ve jménu toho, se kterým se setkali. Pro začátek je dobré uvěřit, že ze mše opravdu odcházíme proměnění a že Bůh nás chce používat pro svoje království tam, kde se nacházíme.

Za odpovědi děkuje Helča

Info IN! ▶ SLAVNOST TĚLA KRVE A PÁNĚ

▶ Slavnost Těla a Krve Páně neboli Božeho Těla se slaví jako projev úcty a oslavy památky ustanovení eucharistie a zdůraznění reálné přítomnosti Ježíše Krista (Božství i lidství) v Nejsvětější svátosti.

▶ Biskup Robert z Lutychu pro svou diecézi roku 1246 poprvé takovýto svátek zavedl, a to na naléhání augustiniánské řeholnice Juliany z Lutychu, která měla vidění zářivého měsíčního kotouče.

▶ V roce 1263 se stal zázrak v italské Bolseně. V rukou řeholního kněze Petra z Prahy při slovech proměňování hostie celá zkravěla a potřísnila purifikatorium i korporál. Korporál je dodnes uchovávan v orvietské katedrále.

▶ Ve 14. století se tento svátek rozšířil po celé Evropě. Stavěly se čtyři oltáře, orientované na všechny světové strany, což mělo vyjádřit, že všichni lidé jsou povoláni ke spáse v Kristu.

▶ Za první republiky byl tento svátek v Čechách také svátkem státním. Konaly se průvody s hudbou a družičkami. Monstrance s eucharistií byla nesena pod baldachýnem.

▶ Po roce 1948 v celém tehdejší Československu v období tzv. reálného socialismu byly veřejné projevy náboženského života potlačeny a nesměly se konat křesťanské průvody. Slavnost Božeho Těla se mohla slavit jen v kostele.

▶ Dnes máme možnost tento svátek slavit opět svobodně a dát veřejně najevo svou víru. Dnes se prožívání Božeho Těla liší podle zvyklostí místní církve či farnosti.